

ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਉੱਤਰ

(ਭਾਗ 2)

ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 27 ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਸੇਫਰ ਦੇ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਭਾਸ਼ਣ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਹੈ।¹ ਐਲਬਰਟ ਬਾਰਨਜ਼ ਨੇ ਸੇਫਰ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਲਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰੇਰਕ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ: (1) ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੱਥਲਿਖਤ ਜਾਂ ਸੰਸਕਰਣ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹੋਣ। (2) ਜੇ ਇਹ ਸੇਫਰ ਦਾ ਭਾਸ਼ਣ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ। (3) ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਨੂੰ “ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ” ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਫਾਰਮੂਲਾ ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਥੇ ਘਾਟ ਹੈ। ਬਾਰਨਜ਼ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ “ਅਨੁਮਾਨ” ਕਿਹਾ ਹੈ।²

ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਆਈ. ਐਂਡਰਸਨ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 27 ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰੇ ਲਈ ਸਮਾਪਤੀ ਬਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਅਧਿਆਇ 3 ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਨਵੇਂ ਫਾਰਮੂਲੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, “ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣਾ ਭਾਸ਼ਣ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ,” ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਕੀ ਸੰਵਾਦ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਐਂਡਰਸਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ,

ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਯੂਬ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਉਸ ਲਈ ਢੁੱਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੱਤਭੇਦ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਰਮੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਖਾਸ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਖਾਸਕਰ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।³

ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਖਰਿਆਈ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ (27:1-6)

‘ਫੇਰ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਕੇ ਆਖਿਆ, ‘ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੋਂਹ ਜਿਸ ਮੇਰਾ ਨਿਆਉਂ ਪਲਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਨਾਲੇ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੀ ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਕੇੜਾ ਕੀਤਾ। ‘ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਦਮ ਮੇਰੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ‘ਮੇਰੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਬਦੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਕਰਨਗੇ, ਮੇਰੀ ਜੀਭ ਮਕਰ ਨਾ ਉੱਚੇਗੀ। ‘ਇਹ ਮੈਥੋਂ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਵਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਤੀਕ ਆਪਣੀ ਖਰਿਆਈ ਨਾ ਛੱਡਾਂਗਾ। ‘ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਫੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿਆਂਗਾ, ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਮੈਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਉਲਾਹਮਾ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ (6:29, 30; 9:15, 20, 21; 23:10-12)। ਉਸ ਨੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਿਚ ਜੇਸ਼ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਖਰਿਆਈ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

ਆਇਤ 1. ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਇਕ ਅਸਾਧਾਰਣ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: ਫੇਰ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਕੇ ਆਖਿਆ। ਸ਼ਬਦ “ਦੇ ਕੇ” ਇਬਰਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਇਕ ਕ੍ਰਿਆ (קָם, *ਵੇਯੋਸੇਪ*) ਅਤੇ ਇਕ ਭਾਵਵਾਚਕ ਸੰਗਿਆ ਦੀ ਰਚਨਾ (תָּסַף, *ਸੇਥ*) ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ “ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ” ਅਤੇ “ਲੈਣ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ “ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ” (מָסָל, *ਮਸਲ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਕਸਰ “ਕਹਾਉਤ” ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 1:1, 6; 10:1; 25:1; 26:7, 9)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ” (ਜ਼ਬੂਰ 78:2) ਜਾਂ “ਕਹਾਉਤ” (ਜ਼ਬੂਰ 44:14) ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨਬੂਵਤੀ “ਉਪਦੇਸ਼” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਗਿਣਤੀ 23:7, 18; 24:3, 15, 20, 21, 23; ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 14:4; ਮੀਕਾਹ 2:4)। ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ, ਆਇਤ 1 ਦੇ ਆਰੰਭਕ ਫਾਰਮੂਲੇ ਨੂੰ 29:1 ਵਿਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 2-4. ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੋਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ। ਸੋਹ ਇਕ ਫਾਰਮੂਲੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੋਹ (ਵੇਖੋ 2 ਸਮੂਏਲ 2:27)।⁴ ਇਹ ਇਸ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ (ਅੱਯੂਬ ਦਾ) ਨਿਆਉਂ ਪਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ (ਉਸ ਦੀ) ਜਾਨ ਨੂੰ ਕੈੜਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਕੁਰੱਤਣ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਆਉਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਦਮ ਮੇਰੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਵਾਧੂ ਸੋਹ ਸੂਤਰ ਤੇ ਰੂਪ ਵਿਚ (ਵੇਖੋ 2 ਰਾਜਿਆਂ 2:2; 4:30), ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ “ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਜੋਂ ਜੋ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੋਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰੱਖਣਗੀਆਂ” ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।⁵ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ “ਦਮ” ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ (ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 2:7)।

ਆਇਤ 4 ਵਿਚ ਅਸਲੀ ਸੋਹ ਮਿਲਦੀ ਹੈ: ਮੇਰੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਬਦੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਕਰਨਗੇ, ਮੇਰੀ ਜੀਫ ਮਕਰ ਨਾ ਉੱਚਰੇਗੀ। “ਮਕਰ” ਜਿਸ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖ ਉਸ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਨ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸੰਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਨੇ ਬੜੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਰਾਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅੱਗੇ ਝੂਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।”⁶

ਆਇਤ 5. ਇਹ ਮੈਥੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਦੂਜੀ ਸੋਹ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 44:17; 1 ਸਮੂਏਲ 2:30; 12:23; 22:15; 24:6; 2 ਸਮੂਏਲ 20:20)। ਸਤਾਨ ਨੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਬਿਪਤਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ (2:4, 5)। ਪਰ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਆਪਣੀ ਖਰਿਆਈ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ (1:1 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਆਇਤ 6. ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਫੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿਆਂਗਾ। ਅੱਯੂਬ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਹੀ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੇ ਮਿਆਰ ਉੱਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। “ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਮੈਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਉਲਾਹਮਾ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ।” ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਸਾਫ਼ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ (27:7-23)

ਅੱਯੂਬ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਟ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਬੇਗ਼ਾਨਗੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

“ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਲਈ ਕੀ ਆਸ ਹੈ?” (27:7-12)

‘ਮੇਰਾ ਵੈਰੀ ਦੁਸ਼ਟ ਵਾਂਝੁ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਰੋਧੀ ਬੁਰਿਆਰ ਵਾਂਝੁ।’ ਨਾਸਤਕ ਨੂੰ ਕੀ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਜਦ ਉਹ ਕੱਟਿਆ ਜਾਵੇ, ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਵੇ? ‘ਭਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਸੁਣੇਗਾ, ਜਦ ਦੁਖ ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਆਵੇ?’¹⁰ ਕੀ ਉਹ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰੇਗਾ? ‘ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਬਾਬਤ ਸਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੇ ਵਿਖੇ ਹੈ ਮੈਂ ਨਾ ਲੁਕਾਵਾਂਗਾ।’¹² ਵੇਖੋ, ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਡਿੱਠਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਿਕੰਮੇ ਹੋ ਗਏ?

ਆਇਤਾਂ 7-10. ਮੇਰਾ ਵੈਰੀ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ [ਵਿਰੋਧੀਆਂ] ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜੇ। ਨਾਸਤਕ ਦਾ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਵਿਚ ਅਕਸਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (8:13 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। “ਕੋਈ ਆਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ” ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉਦਾਸ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਬਿਮਾਰ ਰੋਗੀਆਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਪਰਾਈਆਂ ਕੈਮਾਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਸਮੇਂ “ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਅੱਡ ... ਆਸ਼ਾ ਹੀਣ ਅਤੇ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸਾਓ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:12)। ਉਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੇ “ਹੋਰਨਾਂ ਵਾਂਝੁ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਸ ਨਹੀਂ” ਸੋਗ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (1 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:13)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਤੇ ਉਹ ਆਸ਼ਾ ਮਾਨੇ ਸਾਡੀ ਜਾਨ ਦਾ ਲੰਗਰ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਅਚੱਲ ਅਤੇ ਇਸਥਿਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਥਾਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੜਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 6:19)। ਭਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਸਤਕ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਸੁਣੇਗਾ, ਜਦ ਦੁਖ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ] ਉੱਤੇ ਆਵੇ? ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ।

ਆਇਤ 11. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਹੱਥ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਹੱਥ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਦੁਖ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਵੱਡੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਿਆ।

ਆਇਤ 12. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਉੱਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਿਕੰਮੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ

ਸੀ। ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸਲ ਭਾਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ “ਵਿਅਰਥ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਵਿਅਰਥ ਬਣੇ” (הלכה לכה, *ਹੇਬੇਲ ਬੀਬਾਲ*)। “ਇਹ ਨਿਕੰਮਪਣ ਦੀ ਇਕ ਤੀਬਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਵੇਂ ਲਾਈ ਸੀ।”⁷

“ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ” (27:13-23)

¹³ਏਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਟ ਜਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦਾ ਵਿਰਸਾ ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ¹⁴ਜੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਬਹੁਤੇ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਇਹ ਤਲਵਾਰ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਅੰਸ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਨਾ ਰੱਜੇਗੀ। ¹⁵ਉਹ ਦਾ ਬਕੀਆ ਮਰ ਕੇ ਦੱਬਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਵਿਧਵਾਂ ਨਾ ਰੋਣਗੀਆਂ। ¹⁶ਜੇ ਉਹ ਸ਼ਾਕ ਵਾਂਗ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਢੇਰ ਲਾ ਲਵੇ, ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਾਂਗ ਬਸਤ੍ਰ ਤਿਆਰ ਕਰੇ, - ¹⁷ਉਹ ਤਿਆਰ ਤਾਂ ਕਰੇ ਪਰ ਪਾਉਣਗੇ ਉਹ ਨੂੰ ਧਰਮੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਬੇਦੋਸ਼ੇ ਵੰਡ ਲੈਣਗੇ। ¹⁸ਉਹ ਆਪਣਾ ਘਰ ਮੱਕੜੀ ਵਾਂਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁੱਲੀ ਵਾਂਗ ਜਿਹ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਖਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ¹⁹ਉਹ ਧਨੀ ਹੋ ਕੇ ਲੰਮਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫੇਰ ਇਉਂ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ²⁰ਭੈਜਲ ਉਹ ਨੂੰ ਪਾਣੀਆਂ ਵਾਂਗ ਆ ਪੈਂਦੇ, ਝੱਖੜ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਉਡਾ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ²¹ਪੂਰੇ ਦੀ ਹਵਾ ਉਹ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਚੱਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹੂੰਝ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ²²ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਤਰਸ ਖਾਧੇ ਬਿਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁੱਟੇਗੀ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਕੇ ਨੱਠੇਗਾ। ²³ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਤਾਉੜੀ ਵਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਛੁਛਕਾਰੇਗੀ।

ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਇਸ ਪੈਰ੍ਹੇ ਵਿਚ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਜੋ ਇੱਥੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 24 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ, ਅਧਿਆਇ 24 ਵਿਚ, ਅੱਯੂਬ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਦ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ “ਵਿਰਸੇ” ਜਾਂ “ਹਿੱਸੇ” ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਗੱਲਬਾਤ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ ਤੇ ਬਚਣ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ “ਵਿਰਸੇ” - ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਵਿਰਾਸਤ ਵਜੋਂ ਮਿਲੇਗਾ - ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਸਮੇਂ - ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ - ਵਿਚ ਇਕ ਅੰਤਰ ਹੈ।⁸

ਆਇਤ 13. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਜਨ ... ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਵਿਰਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵੇਰਵੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। “ਹਿੱਸਾ” (חֵלֶק, *ਚੇਲੇਕ*) ਅਤੇ “ਵਿਰਸਾ” (נַחֲלָה, *ਨਚਾਲਾਹ*) ਜਾਂ “ਵਿਰਾਸਤ” ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਜਿੱਤੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਦੇ ਇਕ “ਲੁੱਟ ਦੇ ਹਿੱਸੇ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।⁹ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (12:1, 2; 20:29 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਆਇਤਾਂ 14-23. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਕਾਫੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਸ ਵਰਗੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 4:17-21; 5:12-14; 11:20; 15:20-35; 18:5-21;

20:5-29)। ਇਸ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪੂਰੇ ਪੈਰ੍ਹੇ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਵੇਂ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਇਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ: ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਪਾਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਇਹੀ ਉਸ ਦੀ ਦੁਚਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਉਂ ਦੁਖੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਬਦਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਝੱਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:

1. ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਬਹੁਤੇ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਇਹ ਤਲਵਾਰ ਲਈ ਹੈ (27:14)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੰਸ਼ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਣ ਵਿਚ ਅਸਫ਼ਲ ਰਹੇਗੀ।
2. ਉਹ ਦੀ ਅੰਸ਼ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਨਾ ਰੱਜੇਗੀ (27:14)। ਇਸ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਏ ਗਇਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿਚ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (24:5, 6)।
3. ਉਹ ਦਾ ਬਕੀਆ ਮਾਰ ਕੇ ਦੱਬਿਆ ਜਾਵੇਗਾ (27:15)। “ਬਵਾ,” מַבְּוּ (ਮਾਵੇਬ) ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ “ਮੈਤ” ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
4. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਧਵਾਂ ਨਾ ਰੋਣਗੀਆਂ (27:15)। ਇਬਰਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ “ਉਹ ਦੀਆਂ ਵਿਧਵਾਂ” (ਵੇਖੋ KJV; ASV) ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਬਹੁ-ਵਿਆਹਵਾਦੀ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਪਰ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਸਕਰਣ “ਉਹ ਦੇ ਬਕੀਏ” ਦੀਆਂ “ਵਿਧਵਾਂ” ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਪੜਨਾਵ ਨੂੰ ਬਹੁਵਚਨ (“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ”) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਬਵਾ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੇਹਬਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸੋਗ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
5. ਉਹ ਦੀ ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਬੇਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਦੇ (27:16, 17)। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਨੇਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 28:8; ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਪੇਬੀ 2:26)।
6. ਉਸ ਦੀ ਦੋਲਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ (27:18, 19)। ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਮੱਕੜੀ ਵਾਂਗ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। NIV ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ “ਇਕ ਕੀੜੇ ਦਾ ਕੋਕੂਨ” ਅਤੇ NJPSV ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ “ਇਕ ਪੰਛੀ ਦਾ ਆਲ੍ਹਣਾ” ਹੈ। ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਹੋਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਾਢੀ ਦੇ ਮੌਸਮ ਦੌਰਾਨ ਰਾਖੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕੁੱਲੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੈ (ਯਸਾਯਾਹ 1:8)।¹⁰
7. ਪੂਰੇ ਦੀ ਹਵਾ ਉਹ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੀ ਹੈ (27:20-22)। ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (“ਪੂਰੇ ਦੀ ਹਵਾ” ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ, 15:1, 2 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।
8. ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣਗੇ (27:23)। ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੁਛਕਾਰਨਾ ਮਖੌਲ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਯਿਰਮਿਯਾਹ 49:17; ਵਿਰਲਾਪ 2:15; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 27:36; ਸਫ਼ਨਯਾਹ 2:15)।

ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ, ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਥਨ *ਆਮਕਰਨ* ਹਨ ਜੋ ਹਰ ਹਾਲ ਵਿਚ *ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ* ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਸੈਮੂਏਲ ਕੋਕਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਐਲਾਨ ਅਤੇ 20 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਸੋਫਰ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਦੀ ਇਕ ਚੰਗੀ ਸੰਖੇਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ:

ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਨਿਰਪੱਖ ਨਿਆਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ *ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੇ ਸਮੇਂ* ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਸੀ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। *ਉਸ ਸਮੇਂ*, ਉਸ ਦਾ ਬੁਕਾਅ ਸੋਫਰ ਦੀ ਬੇਵਕੂਫੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵੱਲ ਸੀ [ਅਧਿਆਇ 20] ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਕਾਰਨ *ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਗਿਰਫਤਾਰ* ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ *ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ* ਅਜਿਹੀਆਂ ਦੁੱਖਾਂ ਤਕਲੀਫਾਂ ਨਹੀਂ ਝੱਲਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਲੱਚਰ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਕੁਝ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਾਣੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਕੁਚਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਰੋਧਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚੰਗੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਪਰ, ਹੁਣ, ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤੇ ਇਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਮਿੱਤਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿਚ ਵੇਖੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦਿਆਂ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਕਿ *ਇਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ!*¹¹

ਅਧਿਆਇ 27 ਅੱਯੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ ਸਨ। ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸੱਚ ਦੀ ਚੋਣ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵੇਟਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਂਗੇ, ਪਰ ਅੱਯੂਬ ਕੋਲ ਹਾਲੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਸਲ ਬੁੱਧ ਦਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।”¹²

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਆਪਣੀ ਖਰਿਆਈ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ (27:1-6)

ਜਦੋਂ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ “ਉਸ ਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਕੇੜਾ ਕੀਤਾ” ਸੀ (27:1, 2)। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਸਤਾਨ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1:6-2:13)। ਇਹ ਸਾਡੀ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਰੂਥ ਵਿਚ, ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸੋਗ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਬੈਤਲਹਮ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ,

ਮੈਨੂੰ ਨਾਓਮੀ [ਮਿੱਠੀ] ਨਾ ਆਖੋ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਾ [ਕੇੜੀ] ਆਖੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਡਾਢੀ ਕੁਝੜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਭਰੀ ਪੱਲੀ ਨਿੱਕਲੀ ਸੀ ਪਰ ਯਹੋਵਾਹ ਮੈਨੂੰ ਸੱਖਣੀ ਮੋੜ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਾਓਮੀ ਕਿਉਂ ਆਖਦੀਆਂ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ

ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਮੇਰਾ ਵਿਰੋਧੀ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖ ਦਿੱਤਾ?
(ਰੂਥ 1:20, 21)।

ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਵਜ੍ਹਾ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖਰਿਆਈ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸੰਕਲਪ ਲਏ ਸਨ ਜੋ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ।

ਉਸ ਨੇ ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਦਮ ਮੇਰੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਬਦੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਕਰਨਗੇ, ਮੇਰੀ ਜੀਭ ਮਕਰ ਨਾ ਉੱਚਰੇਗੀ” (27:3, 4)। ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਕਿਸੇ ਭਿਆਣਕ ਪਾਪ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਖਰਿਆਈ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸੱਚਾਈ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਡਾ ਆਖਰੀ ਨਮੂਨਾ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ “ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਉਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਵਲ ਛਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਿੱਕਲੀ” (1 ਪਤਰਸ 2:22)। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਅੱਗ ਦੀ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਗੇ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 21:8; 22:15)।

ਉਸ ਨੇ ਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਅੱਗੇ ਨਾ ਝੁਕਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਮੈਥੋਂ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਵਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਤੀਕ ਆਪਣੀ ਖਰਿਆਈ ਨਾ ਛੱਡਾਂਗਾ” (27:5)। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਝੂਠ ਸੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਤੋਂ ਜੋ ਗਲਤ ਸੀ। ਮਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਕਰੀਬੀ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਆਖਰਕਾਰ, ਉਹ “ਉਸ ਦਾ ਦੁੱਖ ਵੰਡਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਆਏ ਸਨ” (2:11)। ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਰੋ ਪਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਦਾਸੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾੜ ਲਏ ਸਨ (2:12)। ਉਹ ਸੱਤ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸੱਤ ਰਾਤਾਂ ਚੁੱਪੀ ਵੱਟ ਕੇ ਸੁਆਹ ਦੇ ਢੇਰ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਰਹੇ (2:8, 13)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸਹੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ - ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸਨ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਡਗਮਗਾਇਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਡਗਮਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਫੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿਆਂਗਾ, ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਮੈਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਉਲਾਹਮਾ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ” (27:6)। ਅੱਯੂਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਰਦ ਹੋਵੇ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਮਸੀਹ, ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸਿੱਟਾ/ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਲਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 10:10; 1 ਪਤਰਸ 5:8)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇਵੇਗਾ (ਮੱਤੀ 6:13)। ਅੱਯੂਬ ਵਾਂਗ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਖਰੇ ਲੋਕ ਬਣਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਾਉਂਦੇ।

ਦੁਸ਼ਟ ਜਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ (27:13-23)

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਵਿਚ “ਵਿਰਸਾ” ਸ਼ਬਦ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੁਰਗ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ “ਵਿਰਸਾ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਸ਼ਟ ਜਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਏਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਟ ਜਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦਾ ਵਿਰਸਾ ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ” (27:13)। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੰਸ਼ (27:14, 15), ਉਸ ਦੀ ਦੇਲਤ (27:16-19) ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ (27:20-23) ਉੱਤੇ ਆਉਣਗੀਆਂ।

ਇਹ ਬੰਦ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਿਵੇਂ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ (ਮੱਤੀ 22:36-40)। ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ (ਮੱਤੀ 6:33)। ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਧਨ ਨਾ ਜੋੜੋ, ਪਰ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਧਨ ਜੋੜੋ (ਮੱਤੀ 6:19-21)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਰਸਾ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ, ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਵਿਰਸਾ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ (ਮੱਤੀ 25:46)। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਲਈ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ਬੜੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ: “ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੀ ਲਾਭ ਜੇ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਕਮਾਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰੇ? ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕੀ ਦੇਵੇ?” (ਮਰਕੁਸ 8:36, 37)।

ਡੀ. ਸਟੀਵਰਟ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

ਐੱਚ. ਐੱਚ. ਰਾਉਲੀ (ਐਚ. ਐਚ. ਰਾਉਲੀ, ਅੱਯੂਬ, ਦੀ ਸੈਂਚੁਰੀ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਸੀਰੀਜ਼ [ਗ੍ਰੀਨਵੁੱਡ, ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲਾਈਨਾ: ਦ ਐਟਿਕ ਪ੍ਰੈੱਸ, ਇੰਕ, 1970]), 221, 27:7-23 ਨੂੰ “ਸੇਫਰ ਦਾ ਤੀਜਾ ਭਾਸ਼ਣ” ਕਿਹਾ ਹੈ। ਨੋਰਮਨ ਸੀ. ਹਾਬੇਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਸੱਤ ਆਇਤਾਂ ਅੱਯੂਬ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ” ਬਾਕੀ ਦਾ ਅਧਿਆਇ “ਇਕ ਅਗਿਆਤ ਪ੍ਰਵਚਨ” ਹੈ। (ਨੋਰਮਨ ਸੀ. ਹਾਬੇਲ, ਦ ਬੁਕ ਆਫ਼ ਅੱਯੂਬ, ਦ ਕੈਮਬਰਿਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਕਮੇਂਟਰੀ [ਕੈਮਬਰਿਜ਼: ਕੈਮਬਰਿਜ਼ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1975], 139, 141.) ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਸਫ਼ੇ 205-07 ਤੇ ਵਾਧੂ ਅਧਿਐਨ: ਦ ਪਰਾਬਲਮ ਆਫ਼ ਦਿ “ਅਨਫਿਨਿਸ਼ਡ” ਬਰਡ ਸਾਈਕਲ ਆਫ਼ ਸਪੀਰਿਟ ਵੇਖੋ। ਐਲਬਰਟ ਬਾਰਨਜ਼, ਅੱਯੂਬ, ਨੇਟਸ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ, ਸੰਪਾ. ਰੋਬਰਟ ਫਰਿਉ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ,

ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1950), 2:54-55. ³ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਆਈ. ਐਂਡਰਸਨ, *ਅੱਯੂਬ, ਅੰਨ ਇੰਟਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਟਿੰਡੇਲ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਡਾਊਨਰਸ ਗਰੇਵ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1974), 219-20. 'ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ "ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸੋਹ" ਫਾਰਮੂਲਾ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਨਾਮ ਵਰਤਦੇ ਸਨ (ਨਿਆਈਆਂ 8:19; ਰੂਥ 3:13; 1 ਸਮੂਏਲ 14:39; 1 ਰਾਜਿਆਂ 1:29; 2 ਰਾਜਿਆਂ 2:2; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 4:2; ਹੋਸ਼ੇਆ 4:15)।' ⁵ਵਿਲੀਅਮ ਡੀ. ਰੀਬਰਨ, *ਏ ਹੈਂਡਬੁਕ ਆਨ ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ* (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਯੂਨਾਈਟਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼, 1992), 483. ⁶ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ *ਹੈਮਲੇਟ* 1.3.78-80. ⁷ਰੀਬਰਨ, 488. ⁸ਹੋਮਰ ਹੇਲੀ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਅੱਯੂਬ* (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਰੀਲੀਜੀਅਸ ਸਪਲਾਈ, ਇੰਕ., 1994), 236. ⁹ਲੁਡਵਿਗ ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, *ਦ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਅਰਾਮਿਕ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਅਧਿਐਨ ਸੰਸਕਰਣ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ ਐਮ. ਈ. ਜੇ. ਰਿਚਰਡਸਨ (ਬੋਸਟਨ: ਬਰਿਲ, 2001), 1:323-24, 687-88. ¹⁰ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਸਥਾਈ ਪਨਾਹਗਾਹ ਦੀ ਇਕ ਆਧੁਨਿਕ ਉਦਾਹਰਣ ਰਾਲਫ ਗੋਵਰ, *ਦ ਨਿਊ ਮੈਨਰਜ਼ ਐਂਡ ਕਸਟਮਜ਼ ਆਫ ਬਾਈਬਲ ਟਾਈਮਜ਼* (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਮੂਡੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1987), 104 ਵੇਖੋ।

¹¹ਸੈਮੂਏਲ ਕੋਕਸ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ*, ਦੂਜਾ ਸੰਪਾਦਨ (ਲੰਡਨ: ਕੀਗਨ ਪੈਲ, ਟਰੈਂਚ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, 1885), 353. ¹²ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਅਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਬਰੋਡਮੈਨ ਐਂਡ ਹੋਲਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1993), 267.